

POSTANOWIENIE

25 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 25 lutego 2026 r. w Warszawie
zażalenia P.J.

na wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 28 lutego 2025 r., II Ca 1813/23,

w sprawie z powództwa P.J.

przeciwko V. spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

1. uchyla zaskarżony wyrok;

**2. pozostawia orzeczenie o kosztach postępowania
zażaleniowego do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym
postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2023 r. uwzględnił częściowo powództwo wniesione przez powoda P.J. przeciwko V. S.A. Od wyroku w części uwzględniającej powództwo pozwany wniósł apelację.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 28 lutego 2025 r. uchylił zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Podstawą wydania orzeczenia kasatoryjnego przez Sąd drugiej instancji było stwierdzenie, że Sąd Rejonowy „nie usiłował zweryfikować twierdzeń

pozwanego i sformułowanych na ich podstawie tez dowodowych w zakresie dowodu z opinii biegłego”, co spowodowało nierozpoznanie istoty sprawy i uzasadniało uchylenie zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 4 k.p.c.

W zażaleniu pozwany zarzucił naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. i art. 232 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, toczącym się na skutek zażalenia na orzeczenie kasatoryjne sądu drugiej instancji, kognicja Sądu Najwyższego ogranicza się do zbadania czy zostały naruszone przepisy postępowania określające podstawy uchylenia przez sąd drugiej instancji zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Sąd Apelacyjny jako przesłankę uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji wskazał art. 386 § 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy sąd rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy, zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania, pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę, rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej niż zgłoszona w pozwie, nie rozważył zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych lub prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda. Uwzględniając sposób rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Rejonowy brak jest podstaw do uznania, że istota sprawy nie została rozpoznana.

Uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji wskazuje, że w sprawie przeprowadzono postępowanie dowodowe, dokonano ustaleń faktycznych i dokonano oceny zasadności żądania pozwu. Nie można zatem przyjąć, że Sąd Rejonowy nie zbadał materialnej podstawy żądania pozwu. Przyjęty w kodeksie postępowania cywilnego model apelacji pełnej zakłada, że sąd drugiej instancji rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia dokonuje własnych ustaleń faktycznych, opierając się na materiale zebranym w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i prowadząc w razie potrzeby własne postępowanie dowodowe oraz stosuje właściwe przepisy prawa materialnego. Postępowanie apelacyjne co

do zasady powinno więc zakończyć się wydaniem merytorycznego orzeczenia rozstrzygającego definitywnie spór między stronami.

Argumentacja przedstawiona przez Sąd Okręgowy nie uzasadnia dostatecznie stwierdzenia, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

Z tych względów zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.

Dariusz Zawistowski

[a.ł.]